

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Гж-4100/12
Дана: 15.01.2013. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милорада М. Јанићијевића, председника већа, Драгијане Дробњак и Росе Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АД „Т. С.“ из Б., против тужене С. П. С. из Б., чији је пуномоћник, адвокат Д. В. из К., ради дуга, вредност спора 1.010.686,61 динар, решавајући по жалби тужене на пресуду Основног суда у Крагујевцу 22 П-16961/11 од 01.08.2012. године, у седници већа одржаној дана 15.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимично се усваја жалба тужене С. П. С. из Б., па се пресуда Основног суда у Крагујевцу 22 П-16961/11 од 01.08.2012. године **ПРЕИНАЧУЈЕ** у ставу 1. тако да иста гласи:

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужена С. П. С. из Б. да тужиоцу АД „Т. С.“ исплати законску затезну камату обрачунату по Закону о висини стопе затезне камате за пружене телекомуникационе услуге и то: на износ главног дуга од 60.041,01 динар (јули месец 2000. године) за период од 23.07.2002. године до 10.05.2005. године; на износ од 58.771,75 динара (август месец 2000. године) за период од 23.07.002. године до 10.05.2005. године; на износ дуга (септембар месец 2002. године) од 7.853,84 динара за период од 23.07.2002. године до 10.05.2005. године; на износ од 11.886,85 динара за период од 23.07.2002. године до 27.05.2005. године; на износ од 74.392,59 динара за период од 23.07.2002. године до 13.06.2005. године; на износ од 75.392,59 динара (октобар месец 2000. године) за период од 23.07.2002. године до 13.06.2005. године; на износ од 49.541,38 динара (новембар месец 2000. године) за период од 23.07.2002. године до 13.06.2005. године и на износ од 19.294,06 динара (децембар

месец 2000. године) за период од 23.07.2002. године до 13.06.2005. године, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Тужбени захтев тужиоца АД „Т. С.“ којим је тражио да се обавезе тужена С. П. С. да му преко износа досуђених у ставу првом изреке ове пресуде исплати износ до тражених 230.590,55 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2012. године, као дана вештачења па до коначне исплате, се **ОДБИЈА као неоснован.**

Иста пресуда у ставу трећем у погледу одлуке о трошковима поступка се **ПОТВРЂУЈЕ** и жалба туженог **ОДБИЈА.**

Образложење

Првостепеном пресудом ставом један делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па се обавезује тужена С. П. С. да тужиоцу АД „Т. С.“ на име законске затезне камате обрачунате на главни дуг за извршене телекомуникационе услуге исплати износ од 230.590,55 динара, са законском затезном каматом почев од 26.01.2012. године као дана вештачења па до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом два одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена С. п. С. да тужиоцу АД „Т. С.“ на име законске затезне камате обрачунате на главни дуг за извршене телекомуникационе услуге исплати износ од 780.096,06 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2012. године као дана вештачења па до коначне исплате. Ставом три обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 48.411,80 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

У законски одређеном року, жалбу на наведену пресуду уложила је тужена оспоравајући исту у ставу један и три изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да се оспорена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи и тужбени захтев тужиоца у целини одбије.

Испитујући оспорену пресуду и наводе жалбе у смислу одредбе чл. 372 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), а у вези са чл. 506 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Апелациони суд је нашао:

Жалба тужене је делимично основана.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба ЗПП-а из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 на које суд пази по службеној дужности, па ни оним на којим се у жалби указује. Првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање али је погрешно применио материјално право, а на шта се жалбом основано указује, па је због тога првостепена пресуда делимично преиначена и жалба тужене делимично усвојена.

На основу изведених доказа које је првостепени суд ценио на основу чл. 8 ЗПП, утврђено је да је тужилац поднео тужбу против туженог за неплаћене рачуне у периоду од 01.07.2000. године до 31.12.2000. године, а по којима је главни дуг износио 357.294,06 динара. На спорну околност да ли је тужени евидентиран као корисник, суд је на основу налаза и мишљења вештака економске струке С. С. утврдио да је тужени корисник 23 телефонска броја по шифри 999-999 за телефоне евидентирани у матичној евиденцији за мрежну групу 34300 од броја 1240 до броја 1270, те постоји задужење туженог за утрошене импулсе по рачунима за јули, август, септембар, октобар, новембар и децембар 2000. године.

Путем вештака економске струке такође је утврђено да је у току трајања овог поступка тужени исплатио главни дуг у износу од 357.294,06 динара, па је тужилац повукао тужбу за главни дуг а остао при тужбеном захтеву за плаћање законске затезне камате за неплаћене рачуне за период од момента доспелости до момента плаћања. У току поступка тужени је истакао да му рачуни нису достављани, а тужилац није имао нити је могао да пружи доказ да ли су рачуни достављени туженику на наплату, па правилно првостепени суд утврђује да је тужени за висину дуга сазнао моментом пријема тужбе (предлога за дозволу извршења) а то је управо 23.07.2002. године, па правилно првостепени суд закључује да је тужени први пут сазнао за висину дуга од тог тренутка и закључује да су сви рачуни доспели за наплату дана 23.07.2002. године. Такође, првостепени суд правилно закључује да је тужени у обавези да плати законску затезну камату на износ главног дуга за период од 23.07.2002. године па до дана плаћања рачуна који су плаћени у више различитих рата, а по налазу и мишљењу вештака, законска затезна камата за период од 23.07.2002. године па до дана уплате износи 230.590,55 динара, а за који износ првостепени суд усваја тужбени захтев тужиоца и обавезује туженика на исплату овог износа а у преосталом делу тужбени захтев одбија као неоснован.

По налажењу Апелационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да је тужени у обавези да на износ главног дуга плати законску затезну камату, али према одлуци Уставног суда број I-У33 82/2009 од 12. јула 2012. године утврђено је да одредба чл. 3 ст. 1 Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ“ број 9/01), у делу који гласи: „применом комфорне методе“ није у сагласности са Уставом, па је у овом делу престао да важи Закон о висини стопе затезне камате даном објављивања у Службеном гласнику Републике Србије односно 27. јула 2012. године.

Из налаза и мишљења вештака економске струке се јасно утврђује да је висина затезне камате у износу од 230.590,55 динара обрачуната применом комфорне методе а која према одлуци Уставног суда није у складу са Уставом и престаје да важе од дана 27.07.2012. године. Са тих разлога Апелациони суд налази да је одлука првостепеног суда у ставу један заснована на делу одредбе који је Устави суд прогласио неуставном, па је са тих разлога првостепену пресуду преиначио.

На основу налаза и мишљења вештака економске струке утврђено је да је тужени за јули месец исплатио износ од 60.041,01 динар, на дан 10.05.2005. године; за август месец исплатио је износ од 58.771,75 динара, такође на дан 10.05.2005. године и за септембар месец износ од 93.976,28 динара, у три рате и то: 10.05.2005. године износ од 7.853,84 динара, 27.05.2005. године износ од 11.886,85 динара и 13.06.2005. године износ од 74.392,59 динара. За октобар месец исплаћен је износ од 75.392,59 динара на дан 13.06.2005. године, за новембар месец износ од 49.541,38 динара на дан 13.06.2005. године и за децембар месец износ од 19.294,06 динара на дан 13.06.2005. године, односно укупно је уплаћено на име главног дуга 357.294,06 динара. Сагласно овом налазу и мишљењу, а које је прихватио првостепени суд, а прихвата га и Апелациони суд, првостепена пресуда је у ставу првом преиначена, тако што је уместо номиналног износа до кога је првостепени суд дошао применом комфорне методе, обавезао туженика да на износ главног дуга плати законску затезну камату обрачунату простим интересним рачуном од момента пријема тужбе, па до момента исплате сваког појединачног износа као што је горе наведено, а као што је одлучено у ставу првом другостепене пресуде, док је Апелациони суд одбио тужбени захтев тужиоца, као неоснован, а до траженог износа од 230.590,55 динара, а који износ представља обрачунату законску затезну камату применом комфорне методе почев од доспећа сваког рачуна па до дана уплате. Ово с тога, што је правилно првостепени суд утврдио да су рачуни доспели тек моментом пријема тужбе, јер тужилац у току поступка није пружио доказ да су рачуни туженику испостављани за сваки месец појединачно пре пријема тужбе.

У жалби туженог се истиче да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба ЗПП из чл. 361 ст. 2 тач. 12, а то је да пресуда нема јасних разлога о одлучним чињеницама и да они који су дати су међусобно контрадикторни и противречни. Ови наводи жалбе се не могу прихватити као основани, јер је првостепени суд дао јасне разлоге на основу изведених доказа и утврдио да је тужени у обавези да плати законску затезну камату, имајући у виду да је у току поступка плаћен главни дуг и да је прећутим споразумом између странака договорено да се уплаћени износ прокњижи као главни дуг, јер се у књигама туженика више не задужује главни дуг, а о чему говори и чињеница да је тужба за главни дуг повучена.

У жалби туженог се указује да првостепени суд није одлучио о тужбеном захтеву у односу на оба туженика, наводећи да је тужба поднета против туженог Градски одбор СПС-а у К. У вези са овом спорном околношћу, првостепени суд је дао јасне разлоге, наводећи да је тужилац уредио тужбу и правилно означио туженог, а

означење Главног одбора СПС-а К. је само ближе прецизирање места мрежне групе, али у смислу чл. 7 ст. 2 Закона о политичким организацијама („Службени гласник СРЈ“, број 37/90), тужени има процесну способност, јер је евидентно да је тужени као политичка странка имао својство правног лица. Поред тога, на основу налаза и мишљења вештака економске струке, утврђено је да је износ главног дуга исплаћен од стране С. п. С. Б., а што иде у прилог закључку првостепеног суда да је управо тужени пасивно легитимисан. Навод жалбе да је одређена уплата вршена и од стране Градског одбора СПС-а из А., Т., Р., нема никаквог значаја за другачију одлуку суда, јер је то управо ствар између С. п. С. и њених огранака на територији Републике. Обзиром да тужена има својство правног лица, то је правилан закључак првостепеног суда да је она и пасивно легитимисана. С тога су сви наводи жалбе туженог о томе да не постоји обавеза туженика на исплату камате неосновани, али због одлуке Уставног суда којом је проглашена неуставна одредба Закона о висини стопе затезне камате у делу који се односи на начин обрачуна комфорном методом, то је Апелациони суд, на основу налаза и мишљења вештака економске струке првостепену пресуду преиначио и одлучио као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка је потврђена, а исти су од стране првостепеног суда одмерени сагласно члановима 149 и 150 ЗПП, па су тужиоцу признати трошкови који се односе на трошкове вештачења и трошкове таксе на пресуду, па се неосновано у жалби туженог истиче да су тужиоцу признати целокупни трошкови, а да он није успео у спору у целини. Имајући у виду да је тужени главни дуг измерио после подношења тужбе, то је правилна одлука првостепеног суда о накнади парничних трошкова.

На основу изложеног, а сагласно члановима 373 ст. 1 тач. 2 и 5, чл. 375, чл. 380 тач. 5, а у вези са чл. 506 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Милорад М. Јанићијевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**